

17.

Det här var helt enkelt fruktansvärt! Linn satt i skolbänken och svettades och hade magknip. I vanliga fall brukade i alla fall lektionerna i skolan vara lite avkoppling. Då brukade hon snabbt göra sina uppgifter och sen sitta och titta ut genom fönstret. Fröken brukade inte bry sig så mycket. Men idag hade de en vikarie. En ung tjej som hade börjat dagen med att berätta om sig själv och sen skulle de berätta något om sig själva. Typ namn, var de bodde och vad de hade för intresse. Linn hade stirrat ner i bänken och mumlat fram sitt namn och var hon bodde.

– Vad har du för intresse då, hade vikarien frågat och låtit som om det var fullkomligt självklart att alla människor hade ett intresse.

– Brännboll, hade Frasse vräkt ur sig och skrattat och flera andra hade också skrattat.

Som tur var hade det ringt ut, så Linn hade sluppit hitta på nåt intresse.

Men nu var den här unga vikarien i farten igen! Sandra hette hon visst och hon skulle vikariera i deras klass i minst tre veckor! Fröken hade blivit så sjuk att hon låg på sjukhus. Linn gillade inte deras vanliga fröken något speciellt. Det var bara det att de liksom kände varandra på nåt konstigt sätt. Hon lät Linn vara i fred och Linn gjorde det hon skulle. Men svara på frågor högt i klassen, det gjorde hon inte. Ibland gav fröken henne en fråga, som om hon var tvungen för att det skulle vara rättvist.

Men Linn brukade bara sitta och titta ner i bänken och då suckade fröken och lät någon av dem som satt och viftade med händerna svara i stället.

Men vikarien Sandra var hopplös! Nu hade de engelska och hon ville att de skulle berätta vad de hade gjort i helgen. På engelska, högt inför alla i klassen. Linn trodde nästan att hon skulle kräkas när det blev hennes tur. Hon bara stirrade ner i bänken och låtsades som om hon inte var där. Men Sandra tog fram pappret med allas namn på och så sa hon hurtfriskt:

– Linn, heter du väl, eller hur? Vad har du hittat på i helgen då?

Linn hade egentligen kommit fram till att hon skulle svara att hon hade varit på stan. Men sen hade hon blivit osäker på hur hon skulle säga det. Skulle hon säga city eller town? Så kom hon på att man nog sa: down town. Men så tyckte hon att det lät ju mer som från en film. Alla skulle säkert skratta åt henne då.

När det nu blev hennes tur så kunde hon helt enkelt inte säga något. Det var som om där inte fanns några ord i henne. Sandra frågade en gång till. Då vände sig Frasse mot henne och stönade:

– Säg bara som det är, pucko! Att du har suttit och stirrat på en avstängd tv apparat för att du inte fattar hur man sätter på den.

Alla skrattade och Sandra försökte tysta dem. Då hände det igen. Precis som när de spelade brännboll i fredags. Hon blev bara så arg! Hon reste sig så att stolen ramlade och skrek:

– Det angår er inte!

Sen rusade hon ut från klassrummet.

Ilskan försvann snabbt och nu kände hon att hon skulle

börja gråta. När hon hade smällt igen dörren var hon som helt förlamad av rädsla. Benen bara gick av sig själva. Så här brukade hon ju verkligen inte göra! Tänk om Sandra skulle ringa till Linnns mamma! Mamma skulle bli jättearg!

Hon hörde dörren till klassrummet öppnas och Sandras röst:

– Tysta!

Sedan ropade hon på Linn samtidigt som hon stängde dörren till klassrummet. Men Linn kunde inte stanna, hon bara fortsatte att gå. Sandra ropade igen och sen kom hon springande.

– Linn, sa hon när hon hade hunnit ifatt Linn, förlåt att jag pressade dig. Du behöver inte säga vad du har gjort i helgen. Det kanske har hänt nåt jobbigt?

Ja det kunde man ju säga, tänkte Linn.

– Du, hör här, sa Sandra. Det är jag som är nervös. Det är första gången jag är i en mellanstadieklass.

Linn stannade och stod och tittade på sina gymaskor. Sa hon förlåt? Det var väl ändå Linn som skulle säga förlåt! Hon kanske inte var så tokig den här Sandra när allt kom omkring. Linn svalde:

– Förlåt.

– Det är okej, sa Sandra, vi kan väl prata lite sen när skolan slutar. Du kan gå i förväg till maten nu. Men lova att du kommer på nästa lektion efter matrasten!

Linn lovade och Sandra gick tillbaka till klassrummet. Det hördes ett väldigt oväsen när hon öppnade dörren. Linn tyckte synd om henne. Det kanske inte alltid var så lätt att vara vuxen heller?

Precis innan Sandra gick in i klassrummet, så vände hon sig om mot Linn och log. Linn log tillbaka och då tyckte hon att hon skymtade ryttaren och den vita hästen en liten stund precis bredvid Sandra!

18.

När skolan var slut stannade Linn kvar i klassrummet. Hon ville höra vad Sandra tänkte prata med henne om. Tänk om Sandra var en som man kunde prata med. En som Linn skulle kunna prata med, en ”riktig” vuxen, som en mamma. En som man kunde fråga saker. Till exempel hur man visste om någon knarkade. Hon var också väldigt nyfiken på varför hon hade sett ryttaren på den vita hästen där bredvid Sandra. Visste Sandra vem ryttaren var? Hade hon också sett honom?

Men först tänkte Linn ta reda på om Sandra var någon som man kunde lita på. Riktigt hur hon skulle ta reda på det visste hon inte. Men antagligen skulle hon märka vilket, om hon bara hade lite tålamod.

Sandra tittade på henne, log och gick och stängde dörren.

– Jaha du, Linn, sa hon medan hon tog ett djupt andetag, det här var väl inte den lättaste dagen vi har varit med om?

Sen blev hon lite allvarligare:

– Varför tycker du det är så jobbigt att tala inför klassen?

Linn sänkte blicken. Hon visste inte vad hon skulle säga. På nåt sätt hade hon fått för sig att Sandra skulle förstå hur Linn hade det. Att hon skulle hjälpa henne. Att prata om varför det var jobbigt att tala inför klassen hade Linn inte alls lust med. Hon kände sig besviken. Sandra hade ju hört Frasses kommentarer och hur de andra skrattade åt henne.